

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.167/2026/6.
Az I.rendű felperes: A III.rendű felperes: A IV.rendű felperes:	felperes1 (felperes1 cím) felperes2 (felperes2 cím) felperes3 (felperes3 cím)
A felperések képviselője:	Dr. Kiss D. Csaba egyéni ügyvéd
	(jogi képviselő cím1)
Az alperes:	helység1 Katasztrófavédelmi Igazgatóság (alperes cím)
Az alperes képviselője:	dr. Csapó Zsuzsanna kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	mulasztási per
A fellebbezést benyújtó fél:	a felperések (5. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Pécsi Törvényszék 103.K.700.156/2026/2. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekinti, megváltoztatja és az alperes mulasztását megállapítja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek egyetemlegesen 190.500 (százkilencvenezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A hivatásos szolgálati jogviszonyban álló I., III., IV. rendű felperesek, valamint név II. rendű felperes jogi képviselőjük útján az alperesi munkáltatónál 2024. február 22. és szeptember 6. napján – eltérő összegben, de azonos jogi indokok alapján – a rendvédelmi szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 267. § (1) bekezdésére hivatkozva a szolgálati előjáróhoz szolgálati panaszt terjesztettek elő az általuk teljesített túlszolgálat ellenértékének (I. rendű felperes 4.766.842 forint, III. rendű felperes 3.252.521 forint, IV. rendű felperes 3.816.050 forint) megfizetése iránt; a jogi képviselőjüket a részére adott meghatalmazásban az elmaradt illetmény kifizetésére vonatkozó igény érvényesítése kapcsán – egyéb szervezetek mellett – a Belügyminisztérium Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatósága (a továbbiakban: BM OKF) és bíróságok előtti eljárásokban jogosították képviselőre. Az alperes a jogi képviselőt külön-külön, az I. rendű felperest érintően 2024. október 7-én, a II. rendű felperes vonatkozásában 2025. január 6-án, a III.-IV. rendű felperesek vonatkozásában 2024. március 25. napján arról tájékoztatta, hogy a meghatalmazás nem hatályos, a kérelem joghatás kiváltására nem alkalmas; ennél fogva a szolgálati panaszok kivizsgálására eljárást nem indított.

A kereset és a védirat

[2] Az I-IV. rendű felperesek 2025. május 22. napján egy keresetlevélbe foglaltan a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 38. § (1) bekezdés b) pontja alapján mulasztási keresetet terjesztettek elő, amelyben elsődlegesen a szolgálati panasz jogszabályban meghatározott határidőn belüli el nem bírálása miatt az alperes mulasztásának megállapítását és az alperesnek a Kp. 38. § (1) bekezdés d) pontja és 129. § (1) bekezdése alapján a kérelmek elbírálására kötelezését kérték.

[3] Álláspontjuk szerint az okozott jogsérelem orvoslásával nyílik meg a bírósághoz fordulás joga. Keresetük jogalapjaként az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdését, a XXVIII. cikk (7) bekezdését, a Hszt. 267. § (1) bekezdését, 268. § (1) bekezdés a-c) pontjait, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (továbbiakban: Ákr.) 13. § (4) és (5) bekezdéseit jelölték meg. Kifejtették, hogy a szolgálati panaszról a szolgálati előjáró parancsnok a Hszt. 268. § (1) bekezdés a-c) pontjaiba foglalt tartalmú érdemi döntést nem hozott, pedig a szolgálati panaszt a Hszt. 267. § (1) bekezdése alapján jogszerűen, meghatalmazott jogi képviselő útján terjesztették elő.

[4] Az alperes a védiratában elsődlegesen a Kp. 81. § (1) bekezdés a) pontja alapján – a 48. § (1) bekezdés i) pontjára visszautalva – a keresetindítási határidő elmulasztása miatt az eljárás megszüntetését; másodlagosan a keresetek elutasítását kérte, mert mulasztás nem terheli.

Az elsőfokú bíróság végzése

[5] Az elsőfokú bíróság név II. rendű felperes keresetének elkülönítését követően a 103.K.700.431/2025/6. számú végzésével az I., III., és IV. rendű felperesek keresetlevélét a Kp. 48. § (1) bekezdés i) pontja alapján visszautasította, majd a fellebbezés alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla 6.Kpkf.751.498/2025/5. számú végzésével azt hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot az eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, mivel a felperesek keresetlevele nem késett el.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban az I., III., és IV. rendű felperesek keresetét a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján elutasította. A Fővárosi Ítéltábla 1.Kpkf.750.760/2025/2. számú végzésére utalva megállapította, hogy a keresetlevél benyújtása a Kp. 128. § (2) bekezdése szerinti objektív, egyéves határidőn belül történt; a másodfokú bíróság iránymutatása alapján azt is kifejtette, hogy a keresetet érdemben kellett elbírálnia vizsgálva azt is, hogy a mulasztási perrel érintett tevékenység közigazgatási cselekményként minősíthető-e. Azaz a Kp. 4. § (1) bekezdéséből következően az – a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező – (3) bekezdés szerinti – cselekménye: a) az egyedi döntés, c) az egyedi ügyben alkalmazandó – a jogalkotásról szóló törvény hatálya alá nem tartozó – általános hatályú rendelkezés, d) a közigazgatási szerződés.

[7] Megállapította, hogy a felperesek szolgálati panaszbeadványát az alperes elbírált, abban rögzítette, hogy az ügyvédi meghatalmazások nem joghatályosak, így további intézkedést nem foganatosított. Rámutatott, hogyha a közigazgatási szerv eleget tesz az eljárási kötelezettségének, ám az érintett számára az jogsérelmet okoz, akkor nem mulasztási per, hanem az általános szabályok szerinti közigazgatási per indítható. A Hszt. 3. § szerinti együttműködési, tájékoztatási kötelezettség teljesítése önmagában nem minősül közigazgatási cselekménynek, így annak kapcsán mulasztási ítélet meghozatalának sem lehet helye, vagyis nem vizsgálható annak tartalmi helyessége. Mindezek alapján az alperes szolgálati panaszokra adott - egyedi döntésnek, egyedi ügyben alkalmazandó általános hatályú rendelkezésnek, közigazgatási szerződésnek nem minősülő - tájékoztatását nem tekintette olyan közigazgatási cselekménynek, mely mulasztási per alapjául szolgálhatna.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[8] Az I., III. és IV. rendű felperesek a fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperes mulasztásának megállapítását és az alperes perköltségben való marasztalását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet ellentétes a Kp. 2. § (1) bekezdése, 4. § (1) és (3) bekezdése, 5. § (4) bekezdése, 127. §-a, 129. § (1), (3) bekezdése, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346.§ (4)-(5) bekezdése és a Hszt. 267. § (1) és (4) bekezdése, 268. § (1) bekezdés rendelkezéseivel.

[9] A felperesek vitatták, hogy a perbeli esetben ne lenne helye mulasztási ítélet meghozatalának. Az alperes mulasztását nem a Hszt.3.§-ban foglalt együttműködési-, illetve tájékoztatási kötelezettség nem teljesítésében és nem is a megküldött ún. tájékoztató levelek vonatkozásában jelölték meg, hanem a szolgálati panaszok tárgyában az alperesnek a Hszt. 268.§ (1) bekezdése szerinti érdemi határozathozatali kötelezettsége elmaradásában; szerintük a mulasztási per törvényi feltételei a szolgálati panasz eljárásban is fennállnak. A Kp. rendelkezései alapján ugyanis a közigazgatási cselekmény elmulasztásának jogszerűsége is közigazgatási jogvita tárgyát képezheti.

[10] Kifejtették, hogy a mulasztás a Kp. 127. § szerint akkor valósul meg, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségének nem tesz eleget. Mulasztási per kezdeményezéséhez szükséges egy közigazgatási szerv, egy közigazgatási cselekménynek minősülő tevékenység, amelynek megvalósítását jogszabály kötelezően írja elő. A szolgálati panasz eljárás, illetve a panasz a Hszt. hatálya alá tartozó, tehát közszolgálati jogviszonnyal összefüggő eljárás, illetve jogintézmény. A Kp. egyértelműen rögzíti, hogy a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvita a Kp. hatálya alá tartozik, a közigazgatási szervre vonatkozó rendelkezéseket a munkáltató szervre, a közigazgatási cselekményre vonatkozó rendelkezéseket a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos döntésre és intézkedésre kell megfelelően alkalmazni. Mindezekből következően a Kp. rendelkezéseinek megfelelő alkalmazásával, a Kp. 127. §-ban foglaltakra vetítve, közszolgálati jogviszony esetén abban az esetben van helye

mulasztási pernek, ha a munkáltató szerv a jogszabályban előírt kötelezettsége ellenére elmulasztja valamely közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos döntés vagy intézkedés meghozatalát. A közszolgálati jogviszonnyal összefüggő mulasztási per kezdeményezésének feltétele a mulasztó munkáltató szerv, a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos kötelezettséget előíró jogszabály és olyan döntés vagy intézkedés, amely megfelel a közigazgatási cselekmény Kp. szerinti definíciójának. A szolgálati panasz eljárás lefolytatását, az érdemi elbírálást, a lehetséges döntéseket a Hszt. szabályozza, az érdemi elbírálás tehát jogszabály által előírt kötelezettség, megtagadásra nincs lehetőség, az eljárásnak minden esetben a Hszt. 268. §-ban szabályozott döntések valamelyikével kell végződnie. A panasz elbírálását a munkáltató szerv, azon belül az előjáró, illetve az előjáró parancsnok végzi, az érdemi elbírálás elmaradása esetén a munkáltató (közigazgatási) szerv nem tesz eleget jogszabályban előírt kötelezettségének. Annak van jelentősége, hogy a szolgálati panasz, illetve annak elbírálása közigazgatási cselekménynek tekinthető-e. A mulasztási per feltétele ugyanis – a közigazgatási cselekmény Kp. szerinti meghatározására tekintettel – olyan munkáltatói intézkedés, amely egyedi döntés és az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányul vagy azt eredményezi, ezek a feltételek pedig a szolgálati panasz elbírálása esetén maradéktalanul fennállnak. A panasz elbírálása kétségkívül munkáltatói intézkedés, a panasz érdemi elbírálása minden esetben megváltoztatja a hivatásos állomány tagjának jogi helyzetét. Összességében tehát azt hangsúlyozták, hogy az alperes nem bírálta el a felperesek szolgálati panaszát, amelyre a Hszt. 268.§ (1) bekezdése alapján nincs jogszerű lehetősége. Az alperes nem tett eleget az eljárási kötelezettségének, nem hozott a felperesek szolgálati panasz tárgyában a Hszt. rendelkezéseinek megfelelő határozatot.

[11] Azzal érveltek továbbá, hogy alperesnek el kellett volna bírálnia a szolgálati panaszokat, tekintettel arra is, hogy a csatolt meghatalmazások megfelelőek. A „BM OKF” előtti eljárásra szóló meghatalmazás kiterjedt az országos illetékességgel működő központi katasztrófavédelmi szerv szervezeti egységeként működő területi igazgatóság – így az alperes – előtti eljárásra is. A meghatalmazások az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVII. törvény (a továbbiakban: Üttv.) 34.§ (5) bekezdése szerinti korlátozást nem tartalmaznak és álláspontjuk szerint az alperest akkor is eljárási kötelezettség terhelte volna, ha a meghatalmazást nem fogadja el. Utaltak a Fővárosi Ítéltábla meghatalmazásokkal kapcsolatos jogértelmezésére (3.Kpkf.750.701/2025/2; 1.Kpkf.751.207/2025/4.; 2.Kpkf.751.127/2025/6).

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a fellebbezés visszautasítását kérte arra hivatkozva, hogy a kérelem elektronikus úton nem került aláírásra; másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelően alátámasztotta, hogy a szolgálati panaszokra megküldött alperesi tájékoztatás miatt nem minősül közigazgatási cselekménynek; a perbeli esetben mulasztásról nem beszélhetünk, ekörben hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.701.343/2025/6. számú ítéletében foglaltakra. Kifejtette, hogy a meghatalmazásban megjelölt BM OKF mint országos illetékességgel működő központi szervére figyelemmel annak kiterjesztő értelmezésére nem volt jogosult. Mivel a meghatalmazás alanyi hatályát az aláíró felek korlátozták, az csak a BM OKF előtti képviselőre és nem az alperesi munkáltató előtti eljárásra jogosít, ezért a szolgálati panaszokat érdemben nem vizsgálhatta.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

[14] A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és az ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemben a szolgálati panasz elbírálására vonatkozó döntés közigazgatási cselekményként való minősítését és ebből következően az alperes mulasztásának megállapítását illetően téves következtetésre jutott, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét, - a három felperes keresetének elbírálására figyelemmel - részítéletnek tekintette és annak megváltoztatásával az alperes mulasztásának megállapításáról döntött.

[15] A fellebbezési kérelem érdemi vizsgálatát megelőzően szükséges rögzíteni, hogy az alperes alaptalanul kifogásolta a fellebbezés elektronikus aláírás nélküli előterjesztését, mert elektronikus előterjesztés esetén a digitális államról és a digitális szolgáltatások nyújtásának egyes szabályairól szóló 2023. évi CIII. törvény (a továbbiakban: Dáptv.) 47. § (1) bekezdés *h)* pontja szerinti űrlapbenyújtás-támogatási szolgáltatás használata esetén, - amely kifejezetten a beadványoknak a digitális szolgáltatást biztosító szervezethez való elektronikus azonosítással egybekötött benyújtását biztosítja - nem szükséges további hitelességi feltételek vizsgálata, az űrlaphoz csatolt beadványok külön hitelesítésére főszabály szerint nincs szükség, illetve ha az űrlap-benyújtás támogatási szolgáltatás keretében a benyújtóhoz köthető hitelesítés kerül a beadványra; az szabályszerűen előterjesztett akkor is, ha a hitelesítésnek ez a módja egyébként nem jelent a Pp. 114. § (3) bekezdésének és 325. § (1) bekezdésének megfelelő teljes bizonyító erejű formában való elkészítést. Mindezek alapján a fellebbezés visszautasításának indokai nem álltak fenn.

[16] Mindenekelőtt a másodfokú bíróság a jelen mulasztási per alapjaként rögzíti, hogy a felperesek a perben azt kifogásolták, hogy az illetménykülönbözet megfizetése iránti szolgálati panaszukat az előljáró parancsnok nem bírálta el érdemben, erre tekintettel a munkáltató Hszt. 268. § (1) bekezdés *a)-c)* pontjaiban írt döntési kötelezettsége elmulasztását kívánták orvosoltatni; a szolgálati panaszról hozott, azt – részben vagy egészben – elutasító döntés hiányában ugyanis bírósághoz sem a panasz érdemi elbírálásra való alkalmassága, sem az illetménykövetelés megalapozottsága tárgyában nem fordulhattak. A Kúria több határozatában (BH2022. 194., Kf.III.39.133/2022/6., Kf.VII.39.209/2022/5.) kimondta, mulasztási ítélet meghozatalára kizárólag a Kp. 4. § (1) és (3) bekezdései szerinti közigazgatási cselekmény elmulasztása esetén kerülhet sor. A Kp. 129. § (1) bekezdése értelmében a bíróság akkor állapít meg mulasztást, ha a közigazgatási szerv a közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban meghatározott kötelezettségének az irányadó elintézési határidőn belül nem tett eleget. A mulasztási per az elmulasztott közigazgatási cselekmény kikényszerítésére irányul. Közigazgatási cselekmény pedig – a Kp. 4. § (1) bekezdéséből következően – a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló, vagy azt eredményező (3) bekezdés szerinti cselekménye.

[17] A közszolgálati jogviszonyból származó igényérvényesítés kapcsán hangsúlyozni kell, hogy a Kp. 5. § (4) bekezdésében a jogalkotó a 4. § (7) bekezdés 3. pontja értelmező rendelkezése által meghatározott jogviszonyból származó jogok és kötelezettségek tárgyában keletkezett jogvitákat rendelte a közigazgatási perben elbírálni akként, hogy a Kp. közigazgatási szervre [4. § (7) bekezdés 1. *a)-e)* pontok] vonatkozó szabályait a munkáltató szervre, a közigazgatási cselekményre [Kp. 4. § (1), (3) bekezdés] vonatkozó szabályokat a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos döntésre és intézkedésre rendelte alkalmazni.

[18] A Kúria Kfv.III.45.036/2026/9. számú precedenképes, a perbeli tényállással egyazonos döntésében rámutatott, hogy a közigazgatási cselekményre vonatkozó szabályoknak a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos döntésre és intézkedésre való alkalmazása – helyes értelmezés szerint – azt jelenti, hogy a bíróság a közigazgatási perben

bírálja el a munkáltatónak a közszolgálati jogviszonyban álló jogalanyokra vonatkozó, a jogi helyzetük megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező, a Kp. 4. § (3) bekezdés szerinti cselekményének és a cselekmény elmulasztásának jogszerűségét is. Ez az értelmezés a szolgálati panasszal indult, a panasz érdemi elbírálásra való alkalmassága tárgyában folyó jogvitában is irányadó, a Hszt. 267.-268. §-ai által szabályozott döntéshozatali mechanizmus sajátosságai ugyanis – az a körülmény, hogy a keresettel támadható munkáltatói (előjáró parancsnoki) döntést egy több „mozzanatból”, résztevékenységből álló eljárásban, a szervezeti hierarchiában elkülönülő szerveknél szolgálatot teljesítő személyek eljárási cselekményeinek eredményeként hozzák meg –, a Hszt. 270. §-a kógens rendelkezéseitől eltérő jogorvoslat jogalkalmazó általi előírását nem teszik lehetővé. A Kúria a fentiek alapján a szolgálati panaszról hozott döntés eltérő jogi természete, a közigazgatási és a közszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos jogvita tárgyának különbözőségei alapján sem tartotta kizártnak, hogy a felperes mulasztási per keretében orvosoltassa a szolgálati panasz érdemi elbírálásának elmaradását, vagyis azt, hogy az előjáró parancsnok ebben a kérdésben – a panasz felterjesztése hiányában – döntést nem hozott. Azt is kiemelte, hogy a Kp. mulasztási pert szabályozó XXII. fejezetében nem található olyan rendelkezés, amely a közszolgálati jogvitákban általánosan, vagy azok bármely fajtájában (így pl. a Hszt. által szabályozott szolgálati panasz eljárásban érvényesíthető igények, követelések esetében) kifejezetten kizárná mulasztási per indítását. A Kúria az előtte fekvő ügyben – a Kp. 4. § (1) bekezdése, 5. § (4) bekezdése, 127. §-a és 129. § (1) bekezdése, valamint a Hszt. 267. § (4) bekezdése, 268. § (1) bekezdése és 270. § (1)-(2) bekezdése együttes értelmezésének eredményeként – megállapította, hogy az alperes által felhívott 4.Kf.700.343/2025/6. számú döntésében a másodfokú bíróság az alkalmazott jogszabályi rendelkezésekkel ellentétesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes munkáltató szervet nem terhelte eljárási kötelezettség, és a szolgálati panasz Hszt. 268.§ (1) bekezdés alapján történő elbírálása nem tekinthető közigazgatási cselekménynek; a felperes felülvizsgálati kérelmében helyesen hivatkozott arra, hogy a közszolgálati jogviszonyból származó jogvitában helye van mulasztási pernek, ha a munkáltató rendvédelmi szerv a jogszabályban előírt kötelezettsége ellenére elmulasztja a szolgálati panasszal érvényesíthető igény tárgyában benyújtott panasz elbírálását, ideértve az érdemi elbírálásra való alkalmassága megítélését is.

[19] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla jelen perben a Kúria fentebb ismertetett iránymutató határozatában foglalt jogértelmezéssel egyetértve és alkalmazva az elsőfokú bíróság ítéletével ellenkezőleg az alperes mulasztását megállapíthatónak találta. Miután a felperesek a szolgálati panaszukat a Hszt. 267.§ (4) bekezdésének megfelelően az illetménykülönbözet megfizetését elmulasztó alperesi előjárónál benyújtották, aki azokat harminc napon belül köteles volt megvizsgálni, és mivel azokkal egyet nem értve nem adott helyt a panaszosok kérelmének, az ügyre vonatkozó iratokkal együtt köteles lett volna haladéktalanul felterjeszteni az előjáró parancsnokhoz (BM OKF). Jogszerű eljárás esetén az előjáró parancsnok a panaszt harminc napon belül akként bírálhatta volna el, hogy az egyes szolgálati panaszt elutasítja, vagy a szolgálati panasznak részben vagy egészben helyt ad, illetve a döntést hozó vagy mulasztó előjárót új eljárásra utasítja és döntését a panasz benyújtóval közli; e határidő egy ízben harminc nappal meghosszabbítható. Az alperesi előjáró azonban elmulasztotta a fenti törvénynek megfelelő haladéktalan felterjesztést, ezáltal pedig az előjáró parancsnok (BM OKF) a döntés meghozatalát, mivel a felperesek jogi képviselőjét az alperes csupán arról tájékoztatta, hogy a meghatalmazás nem hatályos, a kérelem joghatás kiváltására nem alkalmas, ennélfogva a szolgálati panaszok kivizsgálására eljárást nem indított.

[20] Az alperesnek pusztán a kiadott tájékoztató levelekkel a szolgálati panaszok Hszt. szerinti elbírálásának mellőzésére nem volt jogszerű lehetősége még abban az esetben sem, ha a szolgálati panaszokat a meghatalmazások hatálytalansága folytán alkalmatlannak tartotta

azok érdemi vizsgálatára. Erre az esetre rögzítette ugyanis a Kúria, hogy a jogalkotó a Hszt.-ben és a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendeletben (a továbbiakban: BM rendelet) az érdemi elbírálásra – bármely ok (nem jogosult általi előterjesztés, alaki, tartalmi hiányosságok, elkészttség, stb.) miatt – alkalmatlan(nak tekintett) szolgálati panasz esetén követendő eljárásról, az elbírálás mikéntjéről külön nem rendelkezett, a közigazgatási eljárási törvényekben (pl. Ákr., Kp.) foglaltakhoz hasonló szabályozási megoldást nem alkalmazott, hiánypótlás elrendelését, a panasz visszautasítását nem írta elő, az érdemi elbírálás mellőzésével szemben önálló jogorvoslatot nem biztosított. Mindezek azonban nem jelentik azt, hogy a panasz érdemi elbírálásra való alkalmatlanságát, emiatt az elbírálás mellőzését a hivatásos állomány tagja ne vitathatná, és azt sem, hogy ebben a kérdésben a munkáltatói eljárásban – akár formálisan, határozattal, vagy pl. tájékoztató levélben – kizárólag az előjáró döntene, amely döntés ellen közvetlenül a bírósághoz lehet fordulni. Ilyen jogorvoslati lehetőség, vagyis, hogy a hivatásos állomány tagja a panasz érdemi vizsgálata és elbírálása mellőzése miatt közvetlenül, az előjáró parancsnok eljárása és döntése nélkül is bírósághoz fordulhatna, a Hszt. 267.-268. §-aiból nem következik, ezen értelmezésnek a 270. § (1) bekezdés a)-d) alpontjaiban foglalt rendelkezések pedig kifejezetten ellentmondanak. Ellentmond ennek az értelmezésnek az is, hogy a törvényhozó a Hszt.-ben a szolgálati viszonyral kapcsolatos igényérvényesítés körében kifejezett és egyértelmű szabály megalkotásával rendelkezett a közvetlen bírósághoz fordulás lehetőségéről: a rendvédelmi szerv számára tette azt lehetővé, ha a törvény a rendvédelmi szervben belüli eljárásról nem rendelkezik [Hszt. 270. § (2) bekezdés]; ilyen megoldást (közvetlen keresetindítási lehetőség) azonban az előjáró szolgálati panasz eljárásban hozott intézkedése, döntése ellen, vagy annak elmaradása miatt nem alkalmazott. Tehát a sérelmezett intézkedést hozó vagy mulasztó előjáró a hozzá benyújtott szolgálati panasz érdemi elbírálásra való alkalmasságát – külön szabályozás hiányában – a Hszt. 267. § (4) bekezdése alapján vizsgálja, abban az esetben pedig, ha a panasznak az érdemi elbírálásra való alkalmatlansága miatt nem ad helyt – az előjáró parancsnok általi megvizsgálása és a Hszt. 268. § (1) bekezdés a)-c) pontjai által szabályozott valamely döntés meghozatala érdekében – köteles azt felterjeszteni. A munkáltató szervet pedig, arra tekintettel, hogy szolgálati panaszának az előjáró nem adott helyt, jogszabályban, a Hszt. 268. §-ában meghatározott döntéshozatali kötelezettség terhelte, amelyet a felperesek esetén elmulasztott.

[21] A másodfokú bíróság figyelembe vette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott elkülönítés tekintetében annak is jelentősége van, hogy az elkülönítéssel nem keletkezik új (két) ügy, annak csupán az a következménye, hogy a döntésre váró vitás kérdéseket ugyanannak a pernek a keretein belül, de időben elkülönítetten tárgyalja a bíróság, amire tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekintette.

[22] A fenti jogértelmezés alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak kizárólag az I., III. és IV. rendű felperesek keresetét elbíró (rész)ítéletét a Kp. 109.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a felperesek keresetének Kp. 129.§ (1) bekezdése alapján helyt adott és megállapította az alperes mulasztását, mivel az alperesi előjáró felterjesztésének elmulasztása folytán a Hszt. 268. §-ában meghatározott döntéshozatali kötelezettségének az irányadó 30 napos határidőben nem tett eleget. Az alperesi előjáró köteles a szolgálati panaszok haladéktalan felterjesztésére, amely alapján az előjáró parancsnok (BM OKF) a Kp. 129.§ (3) bekezdése alapján köteles az elmulasztott cselekményt az irányadó jogszabályi határidőn belül, ennek hiányában harminc napon belül megvalósítani.

[23] A felperesek az elsőfokú eljárásban felmerült költségigényüket kizárólag a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletre hivatkozva terjesztették elő, annak konkrét – a költségigény számításának alapját képező –

rendelkezésének megjelölése nélkül, ezért a másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése által felhívott 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére figyelemmel – szabályszerű felszámítás hiányában – az elsőfokú perköltségről való rendelkezést mellőzte. Ugyanakkor a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perveztes alperest a felperesek másodfokú eljárásban felmerült perköltségének egyetemleges megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a 2025. február 8-tól hatályos, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a csatolt megbízási szerződés alapján felszámított mértékben állapította meg. A perköltség mérséklésére az IM rendelet 4. § (1) bekezdés alapján, annak arányos mértékű felszámítása miatt nem látott lehetőséget.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontjában meghatározott illetékalapra vetített, az Itv. 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (48.000 forint) fellebbezési illeték az alperest az Itv.5.§ (1) bekezdés c) pont folytán megillető személyes illetékmentesség okán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. július 8.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
előadó bíró

dr. Tóth László s.k.
bíró